

Щръкъ и дъждовенъ червей.

I.

Край селото се чернѣла стара, запустѣла воденица, до нея — буренясала градинка, а около нея се простирали обширни зелени ливади.

Единъ щръкъ си билъ направилъ гнѣздо върху покрива на воденицата, когато нейниятъ ступанинъ я напусналъ, и отъ тогава всѣка пролѣтъ се връщалъ тукъ.

Единъ лѣтенъ день щръкътъ се разхождалъ ситъ и доволенъ изъ околната ливада. Той билъ занесълъ петъ жаби на малките си гладници; самъ билъ изялъ двѣ жаби и половината на една водна змия, а другата половина сега носѣлъ въ човката си.

Изведнажъ се спрѣлъ : съгледалъ единъ дъждовенъ червей, който се гърчелъ по земята.

— Нима ти не се страхувашъ отъ мене? попиталъ го щръкътъ.

— Простете ми, всесилни господине, но кой сте Вие? едва продумалъ червеятъ, като почналъ да се гърчи още по-силно.

— Ти много добръ виждашъ, кой съмъ азъ, отговорилъ щръкътъ.